

Sygn. akt V KK 284/20

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 lipca 2020 r.,

sprawy **D. W.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k. i art. 180a k.k. i przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 17 lutego 2020 r., sygn. akt VII Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 22 sierpnia 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2019 r., w sprawie II K (...), uznał D. W. za winnego tego, że „w dniu 20 czerwca 2018 r. w miejscowości G. na ulicy W. kierował pojazdem mechanicznym tj. samochodem osobowym m-ki V. o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości tj. 1,8 % alkoholu etylowego we krwi nie stosując się do decyzji Starosty G. nr KM. (...) z dnia 22 marca 2018 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami w

związku z przekroczeniem w okresie od 5 września 2016 roku do 19 czerwca 2017 roku liczby 24 punktów karnych za naruszenie przepisów o ruchu drogowego”, tj. popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. i art. 180a k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 178a § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii „B” prawa jazdy na okres 3 lat, zaś na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec niego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 6.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok Sądu pierwszej instancji w całości i zarzucił, na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k.:

- „1. obrazę art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na bezpodstawnym pozbawieniu waloru wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, które są konsekwentne, spójne i logiczne oraz korespondują z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie;
2. obrazę art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów na rzecz dowolności polegającej na uznaniu, że z nagrań monitoringu można stwierdzić, że to oskarżony kierował pojazdem mechanicznym;
3. obrazę art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów na rzecz dowolności polegającej na uznaniu, że zeznania świadków W.N. oraz K.P. nie potwierdzają wyjaśnień złożonych przez oskarżonego.”

W następstwie powyższych zarzutów skarżący wniósł o:

1. uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu wywiedzionej apelacji, Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 17 lutego 2020 r., sygn. akt VII Ka (...) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Zaskarżając w całości wyrok Sądu Okręgowego, obrońca skazanego zarzucił w kasacji:

„1. rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżanego wyroku a to art. 433 k.p.k. w zw. z art 457 § 3 k.p.k. tj. niewłaściwego odniesienia się do zarzutów apelacji dot. art. 438 § 2 k.p.k. (zarzut 1., 2. i 3. apelacji) oraz art. 438 § 3 k.p.k.

2. rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżanego wyroku a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., i art. 457 § 2 k.p.k. polegające na zaaprobowaniu przez Sąd odwoławczy wadliwej i jednostronnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd meriti, uwzględniającej jedynie okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego bez odniesienia się do wszystkich faktów i ujawnionych w toku postępowania przed Sądem I instancji dowodów, co doprowadziło do oceny materiału dowodowego z naruszeniem zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k.”

Powołując się na opisane zarzuty skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego w nim wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K. ,
2. orzeczenie o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego D. W. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Pamiętać należy, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

Analiza obu zarzutów kasacyjnych prowadzi do wniosku, iż skarżący nie sprecyzował na czym owa rażąca obraza przepisów prawa procesowego miałyby polegać. Podniesione zarzuty opierają się bowiem tylko na twierdzeniu, że Sąd Okręgowy dokonał analizy zarzutów apelacyjnych w sposób odbiegający od wymogu ich rzetelnej oceny. Lektura stanowiska zaprezentowanego przez Sąd odwoławczy prowadzi jednak do wniosku, iż Sąd ten, stosownie do wymogów wynikających z art. 433 § 2 k.p.k. w sposób wyczerpujący rozpoznał wszystkie stawiane w apelacji zarzuty, a swoje stanowisko należycie uzasadnił, czyniąc tym samym zadość regulacji z art. 457 § 3 k.p.k. Należy pamiętać, że o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o naruszeniu drugiego z powołanych przepisów - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. O naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. można mówić wówczas gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki. Analizując rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego podkreślić należy, iż nie znalazł on żadnych podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd pierwszoinstancyjny oceny dowodów, jak i poczynionych w oparciu o nią ustaleń faktycznych. Sąd nie miał zastrzeżeń ani uwag co do ustaleń w zakresie sprawstwa skazanego D. W. i, w pełni podzielając ocenę jakiej w tym zakresie dokonał Sąd Rejonowy co do zapisu z monitoringu, zeznań funkcjonariuszy Policji T. D. , W. W. i W. N.. czy świadka, K. P. . Sąd Okręgowy przedstawił w uzasadnieniu okoliczności, które uzasadniają trafność zapadłego przed Sądem pierwszej instancji wyroku, nie czyniąc przy tym żadnych nowych ustaleń. Wbrew więc twierdzeniom skarżącego orzeczenie zostało wydane po wszechstronnej, wnikliwej i obiektywnej ocenie

zgromadzonych w sprawie dowodów, w żadnym stopniu nie naruszającej zasady sformułowanej w art. 7 k.p.k. Jednocześnie należy przypomnieć, iż nie sposób skutecznie stawiać zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie obrazić wskazanego przepisu. Sąd Okręgowy podkreślił, iż nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, jak i poczynionych w oparciu o nią ustaleń faktycznych.

Na koniec należy wskazać, że omawiany nadzwyczajny środek zaskarżenia pozostaje na granicy dopuszczalności i to z kilku powodów. Po pierwsze, podniesione zarzuty są całkowicie gołosłowne, ponieważ skarżący nawet nie stara się uzasadnić, iż w rzeczywistości doszło do rażącej obrazy prawa procesowego na etapie postępowania odwoławczego. Po drugie, twierdzenie, że Sąd Okręgowy nienależycie rozpoznał zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. pozostaje w sprzeczności z wniesioną apelacją, ponieważ zwykły środek odwoławczy nie zawiera zarzutu obrazy zasady in dubio pro reo. Po trzecie wreszcie, skarżący w rzeczywistości kwestionuje ustalenia faktyczne utrzymując, że skazany nie dopuścił się przypisanego mu czynu, co pozostaje w sprzeczności z przepisem art. 523 § 1 k.p.k. określającym podstawy kasacyjne, a także z zebrany materiał dowodowy. W szczególności twierdzenie, że nagrania z monitoringu nie dają podstawy do przyjęcia, że skazany kierował pojazdem, całkowicie odrywa się od zapisu znajdującego na dołączonej do akt sprawy płycie (k – 13) i ignoruje trafną ocenę wyjaśnień skazanego poczynioną przez Sąd Okręgowy, uznającą zaprezentowaną przez niego wersję za niorzeczną.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.